

گفت و گو با مربی بین‌المللی که دو دهه است در گلشهر کودکان و نوجوانان را آموزش می‌دهد

ووشو، ورزش اخلاق است

جذب حرکات نرم‌وزیبای ووشومی شود، می‌گوید: «به سراغ رشته ووشو بر نظر استاد رمضان شفاعی رفتیم. استاد شفاعی تیم را سامان‌دهی می‌کرد و بچه‌هایی را که با استعداد بودند از بقیه جدا کرد. خوشبختانه من در این زمینه با استعداد بودم و به دلیل انعطاف خوب بدنی پیشرفت خوبی داشتم. خودم آغاز قدم گذاشتن در این مسیر را این زمان می‌دانم. تا سال ۷۳ ورزش ووشو را دنبال کردم ولی همراه با خانواده به کویت برگشتیم و در آنجا استادی نداشتم. چند سالی خودم تمرین می‌کردم و حتی چیزهایی را که بلد بودم به دیگران یاد می‌دادم. سال ۱۳۷۵ مربی آمده اسم رمضان شاهد. آن استاد ۴ سال در خود معبد شائولین آموزش دیده بود و تکنیک‌های ناب شائولین را به صورت دست‌اول یاد گرفته بود. فنون و آموزش‌های رزمی را حدود یک سال و نیم به‌طور فشرده از ایشان یاد گرفتم. در این مدت با فرم‌های پایه، فنون شائولین و اصطلاحات رسمی این ورزش آشنا شدم.»

تبعضی برای مهاجر بودم قائل نشدند

محمد ۱۸ ساله آموزش زیر نظر استادان مختلف، حالا برای خودش استادی شده بود. او پاسپورت می‌گیرد و چند بار به ایران و مشهد مسافرت می‌کند و مدتی در منزل اقوام می‌ماند. از سال ۱۳۷۹ وارد عرصه رقابت کشوری در پاکستان می‌شود. مسابقات مختلف را شرکت می‌کنند و عضویت در تیم ملی ووشو پاکستان انتخاب می‌شود. محمد در آن دوره مدال‌های رنگارنگ کشورش را دریافت می‌کند. سپس سال‌ها مربیگری تیم‌های مختلف را به عهده می‌گیرد. ولی به قول خودش احساس می‌کرده که پیشرفت نمی‌کند و اصطلاحاً در جامی زند پس راهی ایران می‌شود، می‌گوید:

عطائی! گلشهر سرزمین ورزش‌های رزمی است. این ادعای بی‌پایه‌ای نیست و ورزش‌های رزمی در این محدوده خیلی طرفدار دارند. ورزشکاران هنرهای رزمی منطقه انسان‌های دوست‌داشتنی‌اند که خلاف ورزش حرفه‌ایشان بسیار آرام و متین هستند. امروز هم سراغ یکی از همین ورزشکاران سخت‌کوش آمدیم. مربی ووشو و مسئول باشگاه رزمی در محله آوینی که اصالتی پاکستانی دارد ولی بزرگ شده این آب‌و‌خاک است. محمد ابراهیمی، مربی با اخلاق ۴۱ ساله که حسن رفتار و دلسوزی‌اش درباره شاگردان زبانزد مردم است.

پدرم، مسیر زندگی‌ام را عوض کرد

او فرزند بزرگ خانواده هفت نفره بوده است. الان هم خودش صاحب خانواده است و همسر و فرزند دارد. محمد هشت ساله بوده که توسط پدرش در کلاس‌های رزمی ثبت‌نام می‌شود، می‌گوید: «سال ۶۸ بود که به این کلاس‌ها وارد شدم. انتخاب پدر برای من، این مسیر را برابرم رقم زد و مدیونش شدم. آن زمان ورزش‌های رزمی اصلاً جا افتاده نبود، چه مشهود چه کویت. یکی از شهرهای پاکستان، هنوز مردم هنرهای رزمی را جدی نمی‌گرفتند و حتی تمسخر می‌کردند که مشغول این ورزش هستیم. الان فرهنگ‌سازی شده و مردم این هنرها را به عنوان رشته‌های ورزشی رسمی پذیرفته‌اند. کلاسی که ثبت‌نام کردیم کونگ فوتو، در همین گلشهر و استادش سید مسلم موسوی بود. هفت هشت ماهی در این رشته آموزش دیدیم. پدرم خودش و الیبال و تنیس و بدمینتون بازی می‌کرد.»

آموزش تکنیک‌های ناب شائولین

محمد آقا هفت، هشت‌ماهه کونگ‌فو کار می‌کند ولی

لیگ برتر ووشو بازی کردند. از صفر به سکورساندن شاگردان خیلی سخت است. در مهم‌ترین جلسات هیئت ووشو حضور داشتم و تا حالا تبعضی برای مهاجر بودن من قائل نشده‌اند. علاوه بر این در خیلی موارد حامی بودند. الان خیلی خوشحالم چون برای آینده شاگردانم نگران نیستیم. بچه‌های مهاجر در حال حاضر قانوناً مجوز دارند که مدرک مربیگری و داوری درجه یک بگیرند و مدارکشان هم در همه دنیا اعتبار دارد. علاوه بر این بیمه می‌شوند و کارت‌های هیئت ووشو را دریافت می‌کنند. //

«برای مربیگری در اینجا از سال ۱۳۸۳ به هیئت ووشو استان خراسان رفتم و گفتم می‌خواهم مربیگری کنم. آنجا با استاد محمودی آشنا شدم. آن زمان قانون این بود که باید حکم مربیگری به نام یک ایرانی می‌بود. من اولین مهاجری بودم که برای شاگردانم حکم می‌گرفتم و آن‌ها را به مسابقات رسمی و باشگاهی می‌بردم. «و در حال حاضر وضعیت مهاجران را در هیئت ووشو خوب می‌دانم و می‌گویم: «در این سال‌ها از همین گلشهر در میان شاگردانم قهرمان کشور داشتم، آن‌ها را به انتخابی تیم ملی فرستادم و شاگردانم در لیگ یک و

موفقیت بعد از شکست و ناامیدی است

محمد آقا قبل از مربیگری سال‌های سال برای امرا معاش گچ کاری کرده است. او سال‌های آموختن ورزش رزمی‌اش را خیلی سخت می‌داند. محمد می‌گوید: «مهم این است که به هدف برسیم، وقتی دنبال هدفی هستی، اگر شکست بخوری و ناامید بشوی اما ادامه بدهی هنوز داخل مسیر هستی، وقتی داخل مسیر بمانی بالاخره به خواسته‌ات می‌رسی. از شاگردهای استاد شفاعی و استاد شاهد تنها کسی که به‌طور رسمی کلاس آموزشی دارد من هستم و آن هم به علت مقاومت و استقامت در این مسیر است.» او از استادانش می‌گوید که چگونه شخصیتش را شکل داده‌اند: «هر سه استاد من، معلم اخلاق بودند. از همان ابتدا متوجه شدم که این ورزش، ورزش اخلاق است. استادانم انرژی نوجوانی ما را در مسیر درستی هدایت کردند.»

مربیگری یعنی صبر و اخلاق

سکینه بابکی همسر محمد آقا ایرانی و مربی ووشو و نماینده بانوان سبک بی شائولین در استان خراسان رضوی است. او مربی و مسئول کمیته بانوان کل کشور سبک بی شائولین است. فرزندشان هم ۱۲ ساله است و به‌طور حرفه‌ای ووشو کار می‌کند. محمد ابراهیمی در ادامه مربیگری را صبر و اخلاق می‌داند و معتقد است مربی باید به نوجوانان اخلاق و نظم و احترام را یاد بدهد. او در مورد مدال‌های رنگارنگی که کسب کرده، نیز می‌گوید: از سال ۱۳۷۶ الی ۱۳۸۳ در کشور پاکستان ۱۲ مدال طلا، ۱ نقره و ۱ مدال برنز از مسابقات استانی و کشوری در فرم‌های ووشو و سنتی و از سال ۱۳۸۳ تا ۱۳۹۰ در ایران ۱۶ مدال طلا و ۱ مدال برنز از مسابقات استانی و کشوری و از سال ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۳ در استرالیا، ۱۰ مدال طلا، ۱ مدال نقره و ۲ مدال برنز از مسابقات استانی و کشوری در فرم‌های ووشو، سنتی... و هنرهای رزمی بدست آوردم.

در این سال‌ها از گلشهر در میان شاگردانم قهرمان کشور داشتم، آن‌ها را به انتخابی تیم ملی فرستادم

